

jeg gaar ikke ind paa nu at paalægge Byerne en saadan Byrde. Nu siger man, og det siger ogsaa den ærede Minister, at denne Byrde kan udtrykkes ved nogle Tusinde Rigsdaler. Seg siger: nei, det kan den ikke, thi disse Tusinder ere ikke det, der betegner Tabet for Byerne; thi den ærede Minister udviklede selv, at man kun opnaaede et saa ringe Tab derved, at der var saa mange Borgere i Byen, der vilde tabe, hvad de nu vandt. Deri ligger nemlig det indirekte Tab for Byen ved de afsluttede Kontrakter. Det er imidlertid ikke det værste; den værste Byrde for Byerne bestaar i, at de ingen Garantier have for, at de faae et virkeligt Æquivalent for deres store Udgifter, de have ingen juridisk Garantier derfor; ja, de kunne stole paa Rigsdagens sunde Fornuft og Samvittighed, saaledes som den ærede Minister selv forklarede det; men det kunde jo ogsaa være, at Rigsdagen vilde sige: Vi have advaret Eder i Tide, og vi kunne ikke af disse Hensyn lade os binde til disse Byer; men, hvor bliver saa Bederlaget for de store Udgifter af, som de have udbredt? Nei, den største Byrde for Byerne er netop den uvisse Stilling, der hænger over deres Hoveder, idet de have anvendt disse uhyre Midler, uden at være visse paa at faae noget Æquivalent derfor. Seg maa dog sige; at det er meget tvivlsomt, om denne enorme Omkalfatring af Indkvarteringsforholdene i Byerne kan gøres af Administrationen alene uden Hensyn til Bevillingsmyndigheden, naar vi erindre, at Staten ikke blot skal betale 6 Rd. 8 f. for hver enkelt Mand, men ogsaa to Trediedele af, hvad Indkvarteringer koste der ud over. Derfor bør man have Haand i Panke med de Udgifter, der foretages med Hensyn til Indkvarteringsforholdene. Men selv om ogsaa dette kunde betragtes anderledes, vilde det alligevel under de nuværende Forhold være passende at gjøre en saa kolossal Forandring i hele denne Materie, med Hensyn til hvis fuldstændige Omordning der længe har paatrængt sig og senere vil paatrænge sig stærke Fordringer. Hvad vi kunde have forlangt af den meget ærede Minister, kunde have bestaaet i, at den meget ærede Minister havde søgt at forberede denne Sag paa samme Maade, som han har forberedt den med Aalborg Kommune, og at samtidig den ærede Minister var fremkommen med enkelte Forslag ligesom i sin Tid om et Exercerhus i Odense. Havde Sagen ligget saaledes forberedt for, kunde man ved en Overveielse af Garnisonsforholdene have bedømt, om det var billigt og rimeligt at paalægge vedkommende By saa store Byrder, ligesom vi ogsaa, samtidig med at vi paalagde den saadanne Byrder, gav den en bestemt Garantier fra Statens Side for disse Forpligtelser. Ganske vist ere vi fri i Diebliffet, men hvis vi gaa ind paa dette lille Ændringsforslag, ere vi det ikke, thi saa maa vi tage Følgerne deraf og erkjende, at Odense, Aalborg, Aarhus og Viborg skulle være faste Garn-

sonssteder, hvorved vi vilde blive, om ikke juridisk, saa dog moralsk bundne. Paa den Maade kunde den ærede Minister have gjort det, og skjøndt jeg aldeles ikke tvivler om den ærede Ministers varme Interesse og gode Hensigter, indrer jeg mig dog over, at saavel den ærede Krigsminister som den ærede Indrengsminister ifjor Sommer under disse politiske Forhold have vovet sig ud over de sædvanlige Regler for Forholdet imellem Krigsbestyrelsen og Rigsdagen. Seg siger, at det ikke havde kunnet finde Billigelse under ordinære Forhold, end sige under de politiske Forhold, som fandt Sted sidste Sommer. Det gaar ikke an, at Regjeringen i sin Forrigthed rent glemmer det Forhold og den Stilling, den staar i til en Statsmagt, hos hvilken den maa søge sin Tilflugt. Den ærede Minister har fra sit Standpunkt talt med Barm, det har jeg ogsaa gjort; han sagde, at han havde savnet det Høisind i vor Betragtning, som han havde villet gjøre gjældende, men jeg siger, at jeg efter Ministerens egen Fremstilling har savnet Indsigt, Eftertanke og gennemgaaende Høisind i de Foranstaltninger, der ere tagne i Krigsbestyrelsen lige siden 1867. Den skulde have sørget for at have haft Hølehornene ude for at vide, hvorledes Forholdene vare, saa vilde det have ført den til at foreslaa en Garnisonslov, hvorved Forholdet vilde have været ordnet. Dens er Skylden og ikke vor, for at Udmærkerne ikke ere blevne afhjulpne. Den skulde have opfordret Indrengsministeren til som Indkvarteringskommissionens første Myndighed lige over for Byerne at forbedre den Humanitet hæddet, som kræves ved Indkvarteringen af Landets Sønner.

Winther: Seg er bleven saa bevæget ved at høre de Skildringer af „Ulykkens Huler og Glendighedens Volkiger“, som den ærede Minister har fremsat for os. Det er meget vanskeligt for mig nu at give mig til at tale om det Par smaa Ændringsforslag, som jeg har stillet. Seg gjør det med saa meget større Ulyst, som jeg jo i Forveien kan vide, at det ikke kan nytte Noget at tænke paa at faae Besparelser indførte i den Grad, som jeg ønsker. Det ærede Flertal har i det Hele været saa rundaadnet imod den høitærede Krigsminister, at han er en Ulykkens Pansillus, som man siger, ikke blot lige over for Kommunalbestyrelserne, men ogsaa lige over for Folkethinget. Det kan jo ikke Andet end glæde mig at se denne Mand, som vi have saa megen Agtelse for, nyde saa megen Smødekommende; men det forekommer mig dog, at den hele store Bevilling til vort Krigsvæsen har en farlig Side, og dette har gjort, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Beslutninger i det Hele. Seg skal for Resten bemærke, at mellem de forfærdelige Skildringer, som den ærede Krigsminister før kom med, var der en, som jeg tror var den alleraffhyeligste af dem alle; men,